

kup pražský, v Pražském kostele k počtě svatého Jana Evangelisty a svatého Václava za přítomnosti téhož pana císaře kapli, v níž odpočívá tělo svatého Václava. Avšak slavnost zasvěcení této kaple odložil podle starého zvyku na třetí den po svátku narození blahoslavené Panny.¹¹⁸

Téhož roku v měsíci prosinci dal pan císař strhnout vchody neboli brány, věže a zdi Starého Města a zasypat příkopy, protože chtěl, aby Staré i Nové Město pražské bylo pro dobro míru a svornosti sjednoceno a těšilo se jednomu a témuž právu a všichni aby snášeli stejná břemena. I stalo se tak, jak nařídil a chtěl pan císař.

Téhož roku opravil ctihodný otec pan Jan, arcibiskup pražský, v arcibiskupském dvoře v Menším Městě pražském velikou síň dole a jinou nahoře nádherným a vybraným dílem a vystavěl mnoho potřebných světnic a stavení. A v Roudnici dokončil velikou věž, kterou začal jeho předchůdce, pan Arnošt.

Téhož roku v měsíci prosinci bylo pochováno v Pražském kostele na místě zvlášť k tomu upraveném vně u zdi blízko kaple svatého Václava tělo ctihodné a zbožné paní Přibyslavy, rodné sestry svatého Václava, jež po smrti téhož svého bratra žila v největší čistotě a odříkání, plná dobrých skutků sloužíc Bohu a v Kristově víře odešla k Pánu. Také tam bylo pochováno tělo věrného a zbožného bojovníka svatého Václava, řečeného Podiven, jenž jediný věděl o všech dobrých skutcích svého pána, svatého Václava, a sdílel jeho námahy pokud žil na zemi. Svůj život skončil slavným mučednictvím.

V téměř roce a čase bylo dokonáno a dokončeno krásné dílo, totiž velký portál a portikus u kaple svatého Václava v Pražském kostele, dílo sochařské a velice nákladné, a nahoře nová sakristie.

V těch dobách převzali lidé po vzoru opic, které se pokoušejí dělat a napodobovat vše, co pozorují u lidí, zvrácený a škodlivý zvyk jiných zemí a ve způsobu odívání sešli ze šlépějí svých předků a zhotovovali si šaty krátké a zkrácené, ba vskutku nemravné, takže přechasto bylo vidět stehna a zadnice, a tak těsné, že sotva mohli dýchat. Kolem hrudi měli velké vycpávky z hedvábí, takže se zdálo, jako by měli ženská prsa. Kolem žaludku byli tak staženi, že se podobali loveckým psům, jimž se říká chrti. Na zadku se stahovali mnoha šňůrami, že sotva mohli chodit pomalým krokem. Nosili též tak malinké kapucky, jaké se z jednoho lokte sukna ušily čtyři, se širokým lemováním nebo velkými písmeny kolem krku, jako mají venkovští psi, kteří jsou tímto opatřením chráněni proti vlčímu kousnutí. Podobně nosili střevíce se zobci a s velmi dlouhými nosci, takže mohli špatně chodit nebo kráčet. I byla poskvrněna země česká těmi-

to vynálezy a jinými zlozvyky i mnohými pověrami víc, než je vhodné vyprávět. I řídili se jeden každý náladou svého srdce a nespravedliví byli chváleni v libostech svých duší¹¹ a jejich pýcha stále stoupala.

A tak se stalo, že minulého měsíce tohoto roku nějaci šlechtici Českého království shromáždili něco svého lidu a vytáhli do Saska proti pánu z Wedrova; a když nadházela bitva, sesedla obě vojska s koní a začala podle zvyků oné země bojovat pěšky, ale pro těsné šaty a střevíce se zobci byli Češi nepřáteli poraženi, zajati a strašlivě pobiti. Ať viní sebe, že nenechali doma úzké a těsné šaty a střevíce se zobci, když táhli do boje.

Léta Páně 1368 v měsíci lednu zemřel náhle farář kostela v Pelhřimově, městečku pana arcibiskupa, když tančil a provozoval rej. Hleďte, duchovní, jak Bůh miluje tančící a opravte podle tohoto příkladu své mravy!

Téhož roku shlédl Bůh na českou zemi, a protože je rozsáhlá a zůstal jí jediný dědic, dal nám i druhého. Patnáctého dne měsíce února se totiž narodil našemu panu císaři z paní císařovny Elišky, jeho manželky, třetí syn v pořadí, jemuž bylo u křtu dáno jméno Zikmund. I byl po právu nazván tímto jménem, protože oba jeho rodiče, kteří zvláštní úctou ctili svatého Zikmunda odpočívajícího v Pražském kostele, bez veškerých pochyb dostali tohoto syna od Boha pro zásluhy a na přimluvu již řečeného svatého mučedníka. Jeho hrob dal císař podivuhodně ozdobit zlatem a stříbrem a v den křtu řečeného chlapce věnoval tisíc zlatých na zakoupení důchodů pro jeho oltář a pražské kapitule deset hřiven, jež se měly rozdělit na díly.

Téhož roku poslal pan papež Urban V. své slavnostní vyslance a posly k našemu panu císaři a se vši horlivostí žádal, aby ráčil jemu a svaté církvi římské přijít na pomoc, protože země římské církve v Toskánsku a Lombardii jsou proti Bohu a spravedlnosti od nepřátelských spolků a zvláště od Bernaba Milánského zabírány a nezaslouženě znepokojuvány.¹¹⁹ Jeho častým prosbám pan císař jako zastánce a ochránce svaté církve římské laskavě vyhověl, shromáždil převeliké množství svého lidu i Němců, vytáhl na pomoc uvedenému panu papeži proti svrchu řečeným škůdcům a na Květnou neděli, jež byla druhého dne měsíce dubna, oděn do válečné zbroje, se z města Prahy vydal na cestu. V Českém království a v zemích k němu patřících zanechal jako hejtmana a správce ctihodného otce pana Jana, pražského arcibiskupa, jenž šťastně řídil věci světské i duchovní.

